U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **G. O. A.**, zastoupený: Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2021, č. j. KRPP-131197-32/ČJ-2020-030022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 11. 2021, č. j. 17 A 40/2021-63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je Kurd pocházející z Iráku, který byl zadržen spolu s dalšími osobami při cestě v upraveném nákladovém prostoru kamionu z Rumunska do Německa jako cílové země. Dokladů totožnosti se předtím v Turecku zbavil a do země původu se vrátit nechce. Byl zajištěn a rovněž bylo pravomocně rozhodnuto o jeho vyhoštění.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), o 90 dnů, tj. na celkových 180 dnů od okamžiku omezení svobody. Důvodem byly protahující se obtíže při ověřování totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu tvořící překážku realizace správního vyhoštění.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Shledal, že vyhoštění nebylo vyloučené, naopak probíhal časově náročný proces opatřování náhradních cestovních

dokladů, jejž žalobce ztížil svým vyjádřením při konzulárním pohovoru, že se do své vlasti nechce dobrovolně vrátit. Délku doby, o kterou bylo zajištění prodlouženo, shledal odůvodněnou s přihlédnutím k obdobným případům ověřování totožnosti irácký občanů. Opatření potřebných dokladů se protahovalo výhradně kvůli nutné spolupráci se správními orgány v zemi původu a prodlení nelze přičítat žalované.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu (dále „napadený rozsudek“) kasační stížnost, v níž uvádí, že soud se nedostatečně vypořádal s jeho žalobními námitkami ohledně absence řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odůvodnění doby prodloužení zajištění neobstojí, v podstatě jen přebírá důvody původního rozhodnutí o zajištění. Situace stěžovatele se od zajištění nezměnila, takže žalovaná už na počátku věděla, co bude muset vyřídit. Jelikož nevyvstala potřeba provedení dalších úkonů, mělo být v napadeném rozhodnutí vysvětleno, jaká prodlení či jiné problémy bránily ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v původně předpokládané době. Prodloužení doby zajištění mělo být odůvodněno jinými skutečnostmi než rozhodnutí o zajištění (např. pomalá nebo nesnadná spolupráce s orgány země původu, nedostatek součinnosti stěžovatele apod.), tak, aby odpovídaly aktuální situaci v době rozhodování. Zajištění je krajní řešení a z rozhodnutí musí plynout, jaké konkrétní kroky k realizaci vyhoštění žalovaná činila. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, má být v rozhodnutí o zajištění uvedeno, jaké všechny úkony bude v individuálním případě třeba k přípravě realizace vyhoštění provést, a kolik času to odhadem zabere. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí.

[5] Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila, odkázala na své vyjádření v řízení před krajským soudem a sdělila, že stěžovatel byl ze zajištění propuštěn.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* V posuzovaném případě o věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), proto se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přijatelná. Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval, a to v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] V nynější věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti neuvedl a ani Nejvyšší správní soud přesah jeho vlastních zájmů neshledal.

[8] Otázkami, které stěžovatel učinil předmětem své kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně zaobíral. Problematikou prodloužení zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění, konkrétně předpoklady, podmínkami a mantinely pro vydání takového rozhodnutí, se NSS zabýval mnohokrát (obecné principy ohledně institutu zajištění, které platí i pro rozhodnutí o jeho prodloužení, vyslovil např. v rozsudcích ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, č. 1850/2009 Sb. NSS, a ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39). Zdůraznit lze, že odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS).

[9] V rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62, NSS shledal prodloužení zajištění z důvodu průtahů při obstarávání náhradních cestovních dokladů zákonným, neboť *„žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a (...) zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.“* V rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 - 40, pak NSS uvedl, že *„lhůty pro zajištění stanoví směrnice 2008/115 v čl. 15 jako maximální a samozřejmě je žádoucí, aby byly co nejkratší, zároveň však musí být vzhledem ke svému účelu i reálné. To ovšem neznamená, že by nemohlo dojít k jejich úplnému vyčerpání. Zákonnost takového vyčerpání bude dána tehdy, jak uvedl Soudní dvůr ve věci Kadzoev, pokud budou ‚s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění a dokud je to nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění‘ (bod 64).“* Konečně v rozsudku ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018 - 20, bylo prodloužení doby zajištění v souladu se zákonem i s ohledem na pasivitu zastupitelského úřadu při zajišťování náhradních cestovních dokladů, neboť *„pouze ze skutečnosti, že zastupitelský úřad (...) nesdělil žádné informace o totožnosti stěžovatele, nebylo možné dovozovat, že k ověření totožnosti nedojde a nebude možné realizovat účel zajištění. I nyní bylo zdržení při realizaci správního vyhoštění způsobeno pasivitou orgánů země původu stěžovatele v kombinaci s tím, že stěžovatel na území České republiky dlouhodobě pobýval bez cestovního dokladu, navíc v minulosti vystupoval pod jinou identitou.“*

[10] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že praktická aplikace výše odkazovaných judikaturních závěrů v případě stěžovatele nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se týká toliko jednotlivé věci; problematika prodloužení doby zajištění přitom již byla komplexně judikována a v projednávané věci nevyvstala žádná nová právní otázka.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud (resp. předtím žalovaná) nedostatečně a nesprávně posoudil zákonnost prodloužení doby jeho zajištění, a odkazoval na obecné požadavky na obsah odůvodnění takového typu rozhodnutí. Námitka nedostatečného odůvodnění doby prodloužení zajištění, tj. počtu dnů, o něž se zajištění prodlužuje, nebyla uplatněna v žalobě, a proto je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Judikáty, o které stěžovatel opírá svou argumentaci, nejsou v jeho případě aplikovatelné (rozsudky NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, a ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs

340/2018 – 28, řešily otázku nedostatečného odůvodnění doby, o kterou bylo zajištění prodlouženo (příp. na kterou byl cizinec primárně zajištěn), již NSS ve stěžovatelově případě nemůže zodpovědět, neboť se jí nezabýval ani krajský soud.

[12] Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud vycházel z relevantní judikatury a jeho závěry jsou s ní zcela v souladu. Současně kasační soud neshledal (a ostatně ani stěžovatel nic takového netvrdil), že by se soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročež nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s).

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[15] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů, a to Mgr. Ladislav Bárta, který jej i nadále zastupuje v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s. *in fine*). Ustanovenému zástupci náleží za úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti odměna ve výši 3.100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše odměny tedy činí 3.400 Kč. Jelikož ustanovený zástupce nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, je tato částka konečná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu